

VOETBAL & MEISJES

DOOR MARK SCHALEKAMP

Voetbal en meisjes, zijn er belangrijker zaken?

Niet in mijn studententijd. Voetballen deed ik, keek ik en vormde het voornaamste gespreksonderwerp van mij en mijn vrienden. Niet meisjes, daar praatten we niet over – wat een belangrijk verschil is tussen mannen en vrouwen. Zij praten graag over ons, wij niet óver, maar mét hen. Als we tenminste uitgeoetbald zijn. Mannen zijn simpel.

Vrouwen zijn complex. Elk exemplaar is anders en om ze te versieren – want daarom praten mannen met vrouwen – is telkens een andere aanpak nodig. Sommige meisjes waren onder de indruk van mijn sociale status, anderen imponeerde ik met een glad verhaal. Van blonde krullen en bedroomeyes heb ik 't helaas nooit moeten hebben. Mijn moeder was vroeger razend knap, maar ik lijk meer op mijn vader. En dan had je nog de categorie meisjes die slechts gevoelig waren voor Inhoud. Die wilden een Goed Gesprek. Dat waren de lastigsten en eigenlijk ook de leuksten. Met zo'n meisje had ik het over maatschappelijke zaken en literatuur. Speciaal voor hen las ik *de Volkskrant* en het boekje *Bluff Your Way in Literature*.

Stilletjes droomde ik er intussen van ooit zelf schrijver te zijn.

De Groene Amsterdammer had ik uitgekozen om te debuten, maar de redactie hoonde mijn ingezonden stuk, een analyse van het uiteenvallen van Joegoslavië, weg als hoogdravend gepruts.

Onbegrepen en boos – dat vervelende linkse krantje, dat toch geen hond las, wat dachten ze wel! – besloot ik mijn bakens te verzetten. Het grote publiek kon wachten, voorlopig zou ik me met mijn verhalen en gedichten richten op een publiek van één: het meisje op wie ik op dat moment indruk wilde maken. Zo diende literatuur een hoger doel: de Liefde, al hield die soms maar one night stand.

Het leidde zelden tot succes. Lag het aan de lezers? Of aan mij? Schreef ik echt zo waardeloos?

En toen gebeurde er iets wonderlijks.

Ik had een gedicht gestuurd aan een meisje, niet eens een liefdesgedicht, eerder een verzuchting, gebaseerd op mijn eigen ervaringen op de voetbalvelden van het sportcomplex Gorlaeus. Lange tijd hoorde ik niks, wat vaker voorkwam. Ik wist zeker, het kon niet anders, dat mijn gedicht intussen in haar studentenhuis van hand tot hand ging, dat zij en haar huisgenoten moesten gieren om zoveel hoogdravend gepruts. En dat ik niet alleen haar, maar in de toekomst ook haar vriendinnen wel kon vergeten. Ik kwam haar tegen, na een week of drie, maar durfde er niet over te beginnen. Haar lachje kon ik niet peilen, tot ik, op een middag, werd gebeld door Matthijs van Nieuwkerk, hoofdredacteur van het literaire voetbaltijdschrift *Hard Gras*. Hij vond het zelf ook best gek, maar hij had van een meisje mijn gedicht ontvangen en wilde het graag plaatsen. Of ik dat goed vond. En óf ik dat goed vond.

Dit was het gedicht – mijn debuut.

Voetbal & Meisjes

*Als er meisjes staan,
langs de kant,
dan speel ik altijd beter.
Geen sliding is me dan te gek,
dan vreet ik kilometers*

*'n Omhaal, kopbal,
techniek als dood'lijk wapen.
Helaas spelen we alle-Jezus-vroeg,
als alle meisjes slapen*

MARK SCHALEKAMP (1968) studeerde Rechten in Leiden. In 2000 debuteerde hij met *De Rebellenclub*. Tussen 2000 en 2007 was hij eigenaar van Robin Good, een maatschappelijk advies- en organisatiebureau. Schalekamp werkt nu aan zijn tweede boek, dat komend voorjaar zal verschijnen.